

บันทึก

เรื่อง การแจ้งกิจการของลูกค้านาคาพาณิชย์หนึ่งให้อีกธนาคารพาณิชย์หนึ่งทราบ

ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ ๑๑๐๐๕/๒๕๐๕ ลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๐๕ ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาให้ความเห็นในประเด็นข้อกฎหมายสองประการ คือ

(๑) ข้อเท็จจริงที่ธนาคารแห่งประเทศไทยได้รับรายงานจากธนาคารต่างๆ ตามมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ นั้น เมื่อธนาคารพาณิชย์ใด มีหลักทรัพย์เป็นประกันการกู้ยืมเป็นมูลค่าเท่าใด หากธนาคารแห่งประเทศไทยแจ้งให้ธนาคารพาณิชย์ทราบ จะเป็นความผิดตามมาตรา ๓๒๒ แห่งประมวลกฎหมายอาญา หรือเป็นความผิดสถานอื่นหรือไม่ ถ้าไม่เป็นความผิด การกระทำดังกล่าวจะเข้าลักษณะละเมิดตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ต่อลูกหนี้ธนาคารพาณิชย์นั้นหรือไม่

(๒) ข้อเท็จจริงที่ธนาคารแห่งประเทศไทยได้ทราบตามรายงานลับที่ธนาคารพาณิชย์ต้องยื่นผ่านธนาคารแห่งประเทศไทย ตามคำสั่งรัฐมนตรีออกตามความในมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารพาณิชย์ พ.ศ.๒๕๐๕ นี้ ถ้าธนาคารแห่งประเทศไทยซึ่งได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังให้ควบคุมดูแลให้ธนาคารพาณิชย์ให้ปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ดังกล่าวข้างต้นแจ้งให้ธนาคารพาณิชย์ทราบเพื่อประโยชน์ที่จะให้ธนาคารพาณิชย์ประกอบกิจการในลักษณะปลอดภัยและมั่นคงของธนาคารพาณิชย์ จะเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ.๒๕๐๕ หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๑) ได้พิจารณาแล้ว มาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งให้ธนาคารพาณิชย์ส่งรายงานข้อเท็จจริงในเรื่องที่กล่าวข้างต้นต่อผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทยก็ดี และ มาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ.๒๕๐๕ ซึ่งให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีอำนาจสั่งให้ธนาคารพาณิชย์ ยื่นรายงานเช่นเดียวกันนี้ก็ดี ได้บัญญัติว่า ข้อเท็จจริงเหล่านี้ให้ธนาคารพาณิชย์รายงานมาเป็นการลับ เห็นได้ว่ากฎหมายประสงค์จะเป็นสิ่งที่ไม่พึงเปิดเผย และเจตนารมณ์ของกฎหมายที่ให้ธนาคารพาณิชย์ยื่นรายงานดังกล่าว ก็เพื่อประโยชน์ในการสอดส่องควบคุมธนาคารพาณิชย์ที่ต้องยื่นรายงานเท่านั้น มิใช่เพื่อให้拿去ใช้ในการอื่น ฉะนั้น แม้จะไม่มีบทกฎหมายใดบัญญัติห้ามการเปิดเผยก็ตาม การนำไปเปิดเผยก็หาเป็นการชอบด้วยหลักการและทางปฏิบัติไม่

สำหรับปัญหาข้อ ๑ เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงในเรื่องนี้กฎหมายให้รายงานลับการนำไปเปิดเผยย่อมอยู่ในข่ายเป็นการกระทำผิดกฎหมายในทางแพ่ง หากทำให้ลูกค้าผู้เป็นลูกหนี้ธนาคารที่รายงานมาเสียหาย ก็อาจเป็นการทำละเมิดต่อลูกค้านั้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๒๐ แต่ยังไม่เห็นว่าเป็นความผิดทางอาญาไม่ เพราะไม่มีกฎหมายใดบัญญัติว่าเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ มาตรา ๓๒๒ แห่งประมวลกฎหมายอาญาก็เป็นบทบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเปิดเผยจดหมาย โทรเลข หรือเอกสารปิดผนึกของผู้อื่น ซึ่งไม่ตรงกับเรื่องนี้

ส่วนปัญหาข้อ ๒ นั้น ตามมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ กิจการที่นำไปเปิดเผยเป็นความผิด จะต้องเป็นกิจการที่ตามปกติวิสัยของธนาคารพาณิชย์จะพึงสงวนไว้ไม่เปิดเผย ฉะนั้นการกระทำจะเป็นความผิดตามมาตรานี้หรือไม่ ก็ต้องแล้วแต่ว่ากิจการที่เปิดเผยไปนั้นตามข้อเท็จจริงเป็นปกติวิสัยของธนาคารพาณิชย์จะพึงสงวนไว้ไม่เปิดเผยหรือไม่

(ลงชื่อ) หยุต แสงอุทัย

(นายหยุต แสงอุทัย)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มกราคม ๒๕๐๖